

βατα Ἡπ. Ἀγναδίζον τὸν γιρὸ (παρατηρῶ τί καιρὸς εἶναι)
Αἰν. || Ἄσμ.

Σαρακηνὸς τὴν ἀγναντῖ ἀπὸ ψηλῇ ραχούλλα

Λευκ. Συνών. ἀγναντεύω 1. β) Φαίνομαι μακρό-
θεν, παρουσιάζομαι Εὐβ. (Κύμ. Κάρυστ.) Πελοπν. (Καλά-
βρυτ.): Δὲν ἀγνάντισε αὐτὸς Κύμ. Συνών. ἀγναντεύω
1 β, ξεμυτίζω.

ἀγναντίζω (II) Δαρδαν. (Ὀφρύν.) Θράκ. (Σάκκ.)
ἀγναδίζω Κρήτ. ἀγναδίζου Θράκ. Ἰμβρ. Σαμοθρ. ἀγνα-
τίζω Κύπρ. Μεγίστ. ἀγναδῶ Καππ. (Σίλατ.) ἀγνατοῦ
Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *ağnadım* διαλεκτ. ἀορ. τοῦ ρ.
anlatmak.

1) Ἐννοῶ, καταλαμβάνω ἐνθ' ἄν.: Ἐνι ξιουκέφαλους
κὶ δὲν ἀγναδίζ' τὶ δὸν λέγον (εἶναι ξεροκέφαλος καὶ δὲν
ἐννοεῖ τί τοῦ λέγω) Σαμοθρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγναεύω.

2) Μετβ. κάμνω τινὰ νὰ ἐννοήσῃ Θράκ. (Σάκκ.)
Σαμοθρ.: Δὲ δουλιῶ ν' ἀγναδίσου τὸν χάλι μ' (δὲν δύναμαι
νὰ παραστήσω τὴν κατάστασίν μου) Σαμοθρ. Ἄν με
τ' ἀγνάντιζες, θὰ τὸ ἔκαμνα Σάκκ.

ἀγνάντιωμα τό, (I) ἀμάρτ. ἀχνιάγκιωμα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἐγαντίωμα. Τὸ ἀχνιάγκιωμα
ἐκ τοῦ *ἀγνάντιωμα. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ μὲν γν εἰς
χν πβ. ἀγνός - ἀχνός, τοῦ δὲ ντ εἰς γκ πβ. ἀρχοντιὰ
- ἀρχογκιὰ, δόντια - δόγκια. Ἰδ. ΧΠαντελίδ. Φωνητ. 9.

Τόπος οἶονεῖ ἐναντιούμενος τῷ ἀνέμῳ, ἐμποδίζων τὸν
ἄνεμον καὶ τὸ ψῦχος, ὑπὴνεμος καὶ ἄλσεινός: Ἐλα νὰ
σταθοῦμεν δ' αὐτὸν ἐν ἀχνιάγκιωμαν (... ἐδῶ χαμαί, ὅπου
εἶναι τὸ μέρος ὑπὴνεμον).

ἀγνάντιωμα τό, (II) ἀγνάδιωμα Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀγνάντεια.

Τόπος ὑψηλὸς ἀποπτος, περίοπτος: Ἀνέβηκα ἔς τὸ
ἀγνάδιωμα κ' εἶδα ὅλη τὴν τοίμοβα.

ἀγναντιώνει ἀμάρτ. ἀχνιαγκιών-νει Κύπρ. (Κώμα
Γιαλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀγνάντεια. Τὸ ἀχνιαγκιών-νει
ἐκ τοῦ ἀγναγκιών-νει - ἀχναγκιών-νει.

Ἀπρόσωπ. δὲν φυσᾷ, δὲν κάμνει ψῦχος, εἶναι τόπος
ὑπὴνεμος: Νὰ κάτσομεν δ' αὐτὸν ποῦ ἀχνιαγκιών-νει (... ἐδῶ
χαμαί, ὅπου εἶναι τὸ μέρος ὑπὴνεμον).

ἄγναντος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄγναδος Πελοπν. (Οἶν.)
ἄγναντους Ἡπ. Συγκριτ. ἀγναδότερος Πελοπν. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀγνάντεια.

Ἐπὶ τόπου, περίοπτος, ἀποπτος ἐνθ' ἄν.: Αὐτὸ εἶναι
ἄγναντον μέρος Ἡπ. Ἡ καλύβα τοῦ τοιοπάνη πρέπει νὰ
εἶναι ἔς τὸ ἀγναδότερο μέρος γιὰ νὰ ἴναι ἀγνάδιο ἔς τὰ γιδο-
πρόβατα Οἶν. Συνών. ἀγναντερός. Τὸ οὐδ. πληθ.
Ἄγναντα καὶ ὡς τοπων. Ἡπ.

ἀγνᾶρις ἐπίθ. Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν.
κ. ἀ.) ἀγνᾶρις Πόντ. (Ἄμισ.) ἀγνᾶρις Πόντ. (Χαλδ.)
Οὐδ. ἀγνᾶρις Πόντ. (Ἄμισ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγνός.

1) Δόκιμος, ἀξιόλογος, σπουδαῖος, θαυμάσιος, σπάνιος,
ἐκλεκτὸς ἐνθ' ἄν.: Φαεῖν ἀγνᾶρ Χαλδ. Ἡντᾶν ἀγνᾶρ κα

εἶναι ἔς τὸ παζάρ' κοβαλεῖ (ὅ,τιδήποτε ἀσύνηθες εὐρί-
σκεται εἰς τὴν ἀγοράν, φέρει) Κοτύωρ. 2) Παράδο-
ξος, περίεργος, παράξενος, ἀσυνήθης ἐνθ' ἄν.: Ἀγνᾶρις
μοιάζεις ἐπὶ Οἶν. Ἀκόμη τὸ ἀγνᾶρις, τὸ καρυδίου δέντρο, σὺν
ἤρτε καιρός, ἔφερε καὶ πολλὰ καρύδια (τὸ ἔτι θαυμαστότε-
ρον, παραδοξότερον...) Ἄμισ. Ἄν τὸ δικό σου ἐν ἄσ' σὸ
δικό μου καλὸ καὶ ἀγνᾶρι, ἐγὼ νὰ ἴνω σκλάβος σου (ἐὰν τὸ
ιδιόν σου, ἐνν. παραμύθι, εἶναι καλύτερον καὶ περιεργό-
τερον ἀπὸ τὸ ιδιόν μου, ἐγὼ νὰ γίνω σκλάβος σου)
αὐτόθ. Εὐρε ἔναν μύθ' κὶ ἀγνᾶρ δεῖ οὐλτις δεξί' α (εὐρεν
ἐν μύδιον καὶ ὡς τι παράξενον δεικνύει εἰς ὅλους.
Ἐκ παραμυθ.) Κοτύωρ.

ἀγνᾶρω Κρήτ. (Πρίν.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *anlatmak* καὶ διαλεκτ. *ağnatmak*
ἀπὸ τοῦ θέμ. τοῦ ἀπαρ.

Ἐννοῶ, καταλαμβάνω: Ἄσμ.

Μάθια μὲ μάθια μὲ μαθιές, πουλί μόν, δὲν ἀγνᾶρω
καὶ στόμα μου ἴδωκε ὁ θεὸς γιὰ νὰ σοῦ ροζονάρω
(ὁμιλῶ). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγναεύω.

ἀγναφοπέτσι τό, Κρήτ. ἀγναφόπεισο Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγναφος καὶ τοῦ οὐσ. πετσί.

1) Δέρμα βουβάλου ἀτελῶς κατεργασμένον χρησιμο-
ποιούμενον διὰ καττύματα τῶν ὑποδημάτων κατὰ τὸ
θέρος μόνον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ γναμμένο: Ἀγόρασα
ἀγναφόπεισο κ' ἴσαξα τὰ στιβάνια μου. 2) Μεταφ. ἄνθρω-
πος ἀγροῖκος. Συνών. πέτσακας.

ἄγναφος ἐπίθ. Κρήτ. Χίος. — Λεξ. Κομ. ἄγναθος
Χίος ἄγναφος Θεσσ. (Καρδίτ.) Χίος

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀγναφος καὶ ἀγναπιος.

1) Ἀλεύκαντος Κρήτ.: Ἀγναφα μαλλιά. 2) Ἐπὶ
δέρματος, ἀκατέργαστον, ἀτελῶς κατεργασμένον, μὴ
ἀπεψυλωμένον τῶν τριχῶν, ἔνεκα τούτου ξηρὸν καὶ τραχύ.
Ἰδ. ἀγναφοπέτσι. Πβ. Πλούταρχ. 2,692a «ἀγνάπτοις
δὲ τούτοις (ἐνν. τοῖς ὑφάσμασι) διὰ τὴν τραχύτητα καὶ
ξηρότητα τῆς κροκύδος». Ἐπὶ τῆς ἐννοίας τῆς τραχύ-
τητος πρέπει νὰ ἐκληφθῇ τὸ τῆς Κ.Δ. (Ματθ. 9,16 καὶ
Μάρκ. 2,21) «ράκος ἄγναφον». Ἀντίθ. γναμμένος,
γναφτός. 3) Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, ἀγύ-
μναστος, ἀνάσκητος, ἀσυνήθιστος Χίος: Ἀγναφος ἄνθρω-
πος. Ἀγναφο βούδι. Εἶσαι ἄγναθος ἀπ' αὐτὴ τὴ δουλειά.

ἀγνέα ἡ, Ἡπ. (Χιμάρ.) ἀγνέα Κύπρ. — ΚΘεοτόκ.
Γεωργ. Βιργ. 48.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄγνος.

Τὸ φυτὸν ἄγνος, ὁ ἰδ.: Ποίημ.

Καὶ πρῶτα δένε ὁλόγουρα ἔς τὸ σῆχι τους κουλοῦρες
ντωτὲς ἀπὸ λειανὴν ἀγνέα

ΚΘεοτόκ. ἐνθ' ἄν. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἡπ.

ἄγνεστος ἐπίθ. ἄνεστος Εὐβ. (Κονίστρ. κ. ἀ.) ἄνι-
στους Σάμ. ἄγνεστος Παξ. Πελοπν. (Ἀρχαδ.) κ. ἀ. ἄγνι-
στους Μακεδ. (Βελβ. Σιάτ. κ. ἀ.) ἄνεστος Εὐβ. (Κονίστρ.
Κύμ. κ. ἀ.) ἄγνιθους Μακεδ. (Σισάν. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γνεστός - *νεστός
<γνέθω - νέθω. Ὁ δὲ τύπ. ἄνεστος - ἄγνεστος ἐκ τοῦ
ἐνεστ. νέθω - γνέθω.

